

KŁOTY (8) *part praet pass pf i impf*

pf (5) [w wyrażeniu], *impf* (3).

o jasne.

sg m N kłoty (3). ◇ f A kłotą (2) [w tym: -a (1)]. ◇ pl G kłotych (2). ◇ A subst kłot(e) (1).

Sł stp s. v. *kluc*, Cn s. v. *klóta rana*, Linde XVII w.

Raniony, kaleczony czymś ostrym; punctus Mącz, Calep, Cn (8) : Punctus, Kłoty/ albo przekłoty. Mącz 331c; Calep [876]b.

Przen: Poddany cierpieniom [czym] (1) : ále nąwroćilem się w wćifku moim/ gdym był ćierniem kłoty. LatHar 160.

a. Powstały przez wbicie ostrza broni białej (5) :

Wyrażenie: »rana kłota« (5): FalZioł V 97; LibLeg 11/156v; ZapWar 1550 nr 2670; Biskup kazał go y s kościołá wzyąć/ támże zarázem ścięť przed Ratuřzem/ zádawřzy im kilka ran kłotych. BielKron 399v; SienLek 146v.

Szeregi: »kłoty i bity« (1): A ran klothich y bythich ran Sylá. LibLeg 11/156v.

»strzelony albo kłoty« (1): Na ránę głęboką á wąską/ łtrzeloną albo kłotą/ białą miętkę z czyřtym miodem/ á z opichem świeżym/ ząrowno wźiąwřzy wtłucz/ á przykłáday. SienLek 146v.

Cf **KŁOĆ**